צל"ש

צל"ש אמיתי מגיע לאיש שהמציא את השקל החדש והעלה את מורל העם באופן תלול. פיתאום רואים אנשים צוחקים בארצנו. אנשים משלמים חשבון בבית־קפה וצוחקים. עולים לאוטובוסים וצוחקים, קונים עיתון וצוחקים. כל פעם שאדם נותן את הראש־סיכה הזה לאדם אחר, שני האנשים מתפרצים בצחוק.

יופי, עם. ככה זה צריך להיות. אתם צריכים ללכת ברחובות כשאתם צוחקים. אחר־כך, בבית, תבכו, אם תרצו.

פינת בן־יהודה

פיטריות שמפיניון — פקועיות (ביחיד — פקועית). סירופ — שירב. סקיטבורד — גלגשת.

אגב, שאלתי את נורית רייך מהאקדמיה בתל־אביב מה זה המילה התורנית הזאת, פישור, ואיך אומרים את זה בלועזית, למשל. נורית שאלה את השאלה את ד"ר יגאל ינאי, המזכיר המדעי של האקדמיה, והוא, אחרי שישב עם אנשי מישרד־החוץ, שלח לי את התשובה. פישור: FINDING A COMPROMISE. CONCILIATION.

הוא התחיל

אני עומדת ברמזור אדום. רגל אחת על הקלאץ' (מצמד, בטח מצמד) ורגל שניה מתופפת לצלילי אדמה. אדמתי מהרדיו. לידי נעצרת מכונית אדומה. הנהג עושה לי סימנים לפתוח את החלון הימני שלי, כדי שאוכל לשמוע את מה שהוא רוצה להגיד לי. אני פותחת. אולי הוא, למשל, רוצה להגיד לי שנבחרתי לנהג המצטיין או לאם־השנה או לדונה אידיאלה. אולי הוא יודע שזכיתי בפיס? אני פותחת את החלון שלי, שלא אפסיד את הבשורה שלו.

תגידי, מי את?

שושנה דמארי.

לא. באמת.

מה באמת?

את לא זוכרת אותי?

בטח זוכרת.

נו, תזכירי לי מאיפה?

מריבקה (מחשבה מהירה. כל אחד מכיר איזה ריבקה, אז אולי זה יצליח).

יאללה, בחיי! איך שכחתי?

אתה רואה!

מה נשמע אצלה?

נפטרה. לא שמעת?

מה? מתי? אני משתגע? לא ידעתי (הפרצוף שלו מתעוות).

אור ירוק. אני נוסעת. הוא נוסע. איך הרגתי אשה לא מוכרת ועשיתי איש אחד המום ועצוב. גועל־נפש מצדי. אבל אני לא אשמה. הוא התחיל ולי כבר אין כוח לשטויות האלה של מאיפה־אני־מכיר־אותך.

עם־פלא

מדינת ישראל היא פלא. ככה אומרים עלינו אנשים שגרים בחוץ־לארץ, כשמתחשק להם לשים לנו איזה מחמאה.

אף פעם לא הבנתי למה מדינת־ישראל היא פלא. בסך הכל בא אליה עם שלא היה לו איפה לגור ובנה מדינה, שחלקה הצליח וחלקה לא. אז מה הפלא?

הפלא הוא שמדינת ישראל, במשך 37 שנות־קיומה, לא נעשתה המדינה הכי־מוצלחת, הכי־מודרנית והכי־עשירה בעולם. זה הפלא האמיתי.

תראו לי עוד מקום בעולם שתושביו הם גאונים בני גאונים כמו אצלנו.

הנה דוגמה: אם, למשל, בשווייץ היה יוצא חוק שאסור לפרסם שום מחיר ברולארים, אלא רק בפרנקים שווייציים, מה היו השווייצים עושים? כלום. היו מפרסמים רק בפרנקים, כדי לא לעבור על החוק.

"בארץ שלנו, שבה האיי־קיואים נשפכים לרחובות כמו גשם משמיים, ברגע שיצא החוק הזה, כבר עשו ממנו בדיחה נורא מצחיקה. הנה, תראו מה עשו. רשמו הכל בדולארים, אבל תיכף ומייד מחקו את הסכום בפס דק־דק.

כפר־סבא
צמרת כפר־סבא
פנטהאוז דופלקס החל מ
$ 85,000

קרית ספיר
4 חדרים החל מ
$ 69,000
4.5 חדרים החל מ־
$ 79,000

בני־ברק
דירת דופלקס ברחוב עמק יזרעאל
$ 54,000
במקום $70,000

לכניסה מיידית מחיר הזדמנותי למהירי החלטה.

רמת־גן
דירת 4 חדרים מפוארת בבניין צמרת רמת־גן
$ 68,500
במקום $80,000

תוכנית מפוארת:
2 חדרי רחצה, מערכת גידיאו מרכזית, סאונה פינית, שטיחים מקיר לקיר בחדרי שינה, חדר תרבות וספורט, מטבח משוכלל עם ריצוף קרמיקה.

ראשון לציון
מבחר של דירות בכל העיר במחיר הזדמנותי חסר תקדים.

נו, אז איפה אלה שצריכים לשמור על אכיפת החוקים? הלכו לישון. ככה זה בשכל העם יותר חכם מכל הפקידים שלו.

להתרחץ בחלל

כל הזמן מתקדמים. ממציאים חומרים חדשים, סיגנונות־בניה חדשים, מפתחים כלים פונקציונאליים יותר ויותר, מחווירים את הצבעים, מחפשים ייחוד, מוותרים על מגע אישי.

הנה חדר־רחצה חדיש, שצולם לירחון אמ־

ריקאי. הדבר העגול ליד המגבת הוא הכיור. העמוד מחזיק מנורה והדבר הנראה כמו כניסה לחללית הוא מיקלחון.

אז לפני שממשיכים לרוץ עם הקידמה, אנא עיצרו את העולם רגע. ממש מתחשק לי לרדת.

חינוך אשכרה

מישחק חדש של אורדע. המיועד לילדים שכבר יודעים לקרוא ולכתוב, הוא מילים במעגל. המישחק מיועד לשניים או ארבעה משתתפים, המטילים קוביה, וסופרים, לפי המיספר שהתקבל, את האותיות על לוח־האותיות. מהאותיות שעלו בגורל מנסים המשחקים לחבר מיספר מילים גדול ככל האפשר.

לדעתי, המישחק שווה רק אם הילד משחק עם הורה או מישהו אחר משכיל ממנו, כי אחרת הילדים יחזרו על המילים שהם יודעים ולא ילמדו מילים חדשות.

על כל המישחקים שראיתי בימי־חיי כתוב שהם חינוכיים. הפעם הם צודקים. באמת מישחק חינוכי. בעיקר בגלל העובדה שההורים תמיד מנצחים את הילדים, וככה הילדים רואים מי בבית יותר חכם ממי.

סתם סלט נהדר

בשבוע שעבר הוזמנתי למסיבה מהסוג שכל אחד מביא משהו. ביקשו ממני לתרום סלט לעניין. הבאתי סלט, שמתי אותו על השולחן ואז ניתן האות להתחיל לדבר על יעל דיין. אחר־כך כולם אכלו את המאכלים של כולם וכל אחת שאלה מי עשה את זה ומי הכינה את ההוא. הסתבר שאני עשיתי את סלט תפוחי־האדמה ומייד הצטופפה לידי חבורה מצומצמת שבאה לברר נקודות־מפתח, כמו באיזה תבלינים השתמשתי, כמה רוטב צריך ואם הסלט צריך לעמוד או שאפשר לאכול אותו מייד, ובכלל איך עושים סלט כזה. או, הנה איך עושים. למרות שאתם לא השתתפתם במסיבה ההיא, מגיע גם לכם.

מבשלים 8־10 תפוחי־אדמה בינוניים בקליפה, ואחרי שהתקררו מקלפים אותם ופורסים לפרוסות. מקלפים גם שני בצלים גדולים ופורסים גם אותם לפרוסות. עכשיו לוקחים קערת־סלט גדולה ויפה ומסדרים עליה שתי שורות של פרוסות תפוחי־אדמה ושורה אחת של פרוסות בצל חי. על הכל בוזקים ביד רחבה את שני התבלינים המעניינים והנדירים ששמם מלח ופילפל שחור, וביד עוד יותר נדיבה שופכים על הכל שמן וחומץ (בערך רבע כוס מכל אחד מהם. אבל אפשר גם יותר). מערבבים בקלות ומגישים לשולחן.

מסובך, מה?